

Krug

by Emir Sa on Saturday, March 19, 2011 at 7:55am

Sanjao je cesto Vocarsku ulicu, sanjao je sanjivu, zaboravljenu na rubu oronule stambene cetvrti, ispod bedema starog grada, kao medja epoha, kao tanka nit, strancu nevidljiva. Bolje ime su joj mogli dati, govorio je, ulica krajnosti ili sudbina, jednosmjerna, kao sto i jeste. Groblje u dnu ulice, zaraslo u travu i tisinu, i skolu preko puta nikad nije sanjao. Budili ga pred kapijom zvuci niodkuda. Nekad konji u galopu, nekad vozovi, jednom vjetar u krosnjama pred kisu, onomad grmljavina, kao hiljadu bubnjeva u daljini i u zadnje vrijeme jedna melodija, nepoznata, neuhvatljiva. Naglo bi se onda uspravio u krevetu, sav zadihan, kao izbezumljen i cekao da mu se oci priviknu na tamu, da prepozna sliku na zidu, otvorenu knjigu na nocnom stolu i zenu pored sebe, to blijedo lice sto se stopilo sa jastukom. I ona se vec navikla na njegovu nocnu setnju, mirila ga cutke, gurala mu drhtavu glavu medju svoje grudi, milovala kosu i sapatom pitala da nije nekom ostao nesto duzan.

Nikad nije bio vise njen kao tih svitanja, kad se rovite duse i pomucene svijesti sklupca pored nje, pa ga ona njezno odgurne, polozi na ledja i opkoraci i ljubi mu celo i lice, kvasi mu usne, opija se mirisom ispod uha, niz vrat, sa klavikule njegove bi se mogla vode napiti, vatru ugasiti. Kad se sita srusi pored njega, u vrcu posteljiniu, samo bi da zaspe, da produzi uzitak a on se rasprica, kao da budan sanja, o toj ulici u kojoj nikad nije bila i groblju gdje mu lezi stara majka, ruke bijele a biber crni po trahani posut. I skolu njegovu moze sebi da docara, toliko puta je cula, iza okuke sve pusto, napusteno a on cuje graju, konobari, direktori, soferi i frizerke trce veselo po dvoristu u plavim keceljama, uciteljica trajnu dala, ljuta, dlakava joj noga u najlon carapi. I kifle, kristali sijaju po tankoj kori, kao kapi znoja na njenom usnulom licu.

Kad stavi ruku pod glavu i udahne miris njene kose, cinu mu se da lezi na livadi, pored nje kao pored rijeke i ceka nepomicno da se sunce pojavi iza njenog boka, da boje kliznu niz obline, kao obale tihe i preplave cijele sobu, natope mu oci. Nije se nikad ljutio sto zaspe. Svejedno mu bilo sto nije razumijela stihove ravnice. Oprostao joj, nevoljno, kad se osisa na kratko i cutao kad druge gleda. Dva se svijeta sudarila, mislio je, mora malo i da boli. Cekao je kad otputuje sama na par dana, kad se ljuti zbog sitnica, obrve joj izopacene, nevaljalica jedna, jedina, ko` rijeka ledena. Sve nekako pusti, sve prodje ali to sto je skrnavila paucinu sa starih vinskih boca, to sto nikad nije vidjela ulicu, ni u snu ni u javi, to joj je zamjerio, to ga peklo svakog jutra kao ovog, majskog, kad Vocarska procvjeta, kad je najljepsa.

Za kompromis treba dvoje, govorio mu otac a za svadju je dovoljno i jedno. I za odluke, to ga je naucio zivot. Jedva da joj se primakao a ona vec otvorila oci, krupne, plave kao nordijsko nebo; gleda ga, i ne razumije taj juznjacki sapat, mekan kao pamuk ali zna da ce se sjecati jer su izrazi lica isti na svim jezicima. Pustila ga je da ode, bez rijeci, ni mahnula mu nije jer je znala da ce, kad se opije mirisima, nagleda ljepote i isplace na grobu, kad se otruje kafama i krvavim mesom sa zahrdjalih rostilja, opet doci njoj, zavuci lice u njene grudi i spavati mirno, do sljedece zime.